

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 565/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Ing. Jurajom Trokanom, Vajanského 10, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3Tos/118/2025-2807 zo 17. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. júla 2025, doplnenou podaním doručeným 24. júla 2025, 4. augusta 2025 a 18. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupom označeného všeobecného súdu. V petite navrhuje, aby ústavný súd nálezom okrem vyslovenia porušenia označených práv zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 3Tos/118/2025-2807 zo 17. júna 2025, prikázal krajskému súdu prepustiť ho na slobodu a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10Tk/1/2021 trestne stíhaný v bode 1 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a v bode 2 pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného

zákona. Uznesením krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 bol sťažovateľ pred koncom výkonu trestu odňatia slobody uloženého v inej trestnej veci, ktorý mal vykonať 24. novembra 2024, vzatý do väzby podľa § 71 ods. 3 písm. d) Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Krajský súd zároveň rozhodol o započítaní väzby sťažovateľa v čase od 28. februára 2023 do 25. apríla 2023 a od 25. decembra 2023 do 25. marca 2024 a ďalším uznesením č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 10Tk/1/2021 zo 4. júna 2025 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a sťažovateľovu väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu bola napadnutým uznesením krajského súdu zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. Krajský súd, odkazujúc na uznesenie o vznesení obvinenia a znenie obžaloby, chronologicky uviedol predchádzajúce rozhodnutia o väzbe. Označil za zákonný postup predsedníčky senátu okresného súdu pri určení termínu výsluchu, posúdení argumentov obhajoby a dôjdení k správne právnemu názoru, že dôvody väzby trvajú a väzbu nie je možné nahradiť. Odôvodnenie uznesenia okresného súdu považoval za dostatočné a presvedčivé z hľadiska právnych úvah na ponechanie sťažovateľa vo väzbe a dôvodu jej nenahradenia. Jeho závery si osvojil a odkázal na nich, pričom sám konštatoval splnenie formálnych a materiálnych podmienok väzby. Materiálne podmienky väzby sú dané aj v tomto štádiu konania, keď okresný súd správne uviedol, že sťažovateľ bol v prvom bode obžaloby uznaný za vinného z prečinu podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, a poukázal na rozsudok krajského súdu sp. zn. 5To/75/2024 z 13. marca 2025, resp. jeho časť obsahujúcu dôkazy a ich vyhodnotenie. Pri dôvodnom podozrení sťažovateľa z druhého skutku krajský súd stručnejšie zopakoval už okresným súdom (rozsiahle) odkazované uznesenie krajského súdu sp. zn. 5To/75/2024 z 21. novembra 2024 s uvedením dôkazov, na základe ktorých podozrenie pretrváva (výpoveď poškodenej, sestry a matky poškodenej, výsledky obhliadky miesta činu, zápisnica o mieste nájdenia vozidla, zápisnica o vykonaní prehliadky vozidla, ďalšie listinné dôkazy, znalecké skúmanie zaistenej stopy DNA vykazujúcej zhodu s profilom DNA poškodenej alebo sťažovateľa, súvisiace výsledky znaleckého dokazovania z odvetvia psychológie a psychiatrie). Krajský súd túto otázku uzavrel tvrdením o nemožnosti konštatovať zjavnú neodôvodnenosť trestného stíhania v tomto štádiu a neexistenciu takej zmeny dôkaznej situácie, aby sa podozrenie rozptýlilo alebo výrazne zoslabilo.

5. K tzv. preventívnemu dôvodu väzby krajský súd uviedol, že nedošlo k žiadnej zmene pri dôvodnej obave z konania sťažovateľa zakladajúcej tento dôvod väzby, ako konštatoval už okresný súd, resp. už skôr krajský súd. Pri konkrétnych skutočnostiach zakladajúcich obavu z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom považoval za výstižné odôvodnenie uznesenia okresného súdu (odkazujúce na kriminálnu minulosť sťažovateľa pri 20 záznamoch v registri trestov, prevažne za majetkovú a 5-krát za násilnú trestnú činnosť, ako aj 3-krát riešenú priestupkovo). Tieto úvahy korešpondujú s obsahom spisu, majú reálny základ v dôkazoch a nie je potrebné ich ďalej rozvádzať. Ďalej krajský súd odôvodnil nesplnenie podmienok na nahradenie väzby alternatívnymi inštitútmi, nezistiac výnimočné okolnosti pri trestnom stíhaní vedenom pre obzvlášť závažný zločin. Prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu by podstatným spôsobom

zvyšovalo nebezpečenstvo správania, ktoré viedlo k identifikácii dôvodov väzby. Zohľadnil skutočnosti spočívajúce v povahe stíhanej trestnej činnosti a okolnostiach prípadu, osobnostnej charakteristike sťažovateľa (podrobenej znaleckému skúmaniu z oblasti psychológie a psychiatrie) a v trestnej minulosti sťažovateľa.

6. K námietkam sťažovateľa sa krajský súd vyjadril na záver, počnúc námietkou o priet'ahoch. Priblížil štyri podmienky na ďalšie trvanie dlhšie trvajúcej väzby. Zistil splnenie prvej z nich, a to uznesenia o vznesení obvinenia (8. januára 2021 pre obzvlášť závažný zločin uvedený v bode 2 obžaloby), druhej podmienky existencie kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku (v zásade s odkazom na uznesenie okresného súdu, ale aj na vlastné zistenia), ako aj tretej podmienky v podobe existencie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodneného konkrétnymi skutočnosťami predpokladajúcimi dôvodnú obavu z pokračovania trestnej činnosti (týkajúce sa osoby sťažovateľa, jeho trestnej minulosti a charakteru stíhanej trestnej činnosti s prihliadnutím na ochranu spoločnosti vyplývajúcu zo zmyslu tohto väzobného dôvodu).

7. Pri skúmaní štvrtej podmienky krajský súd po preskúmaní v sťažnosti vyčítaných priet'ahov žiadne priet'ahy vo veci samej nezistil, skonštatoval, že okresný súd po podaní obžaloby postupoval primeranou rýchlosťou a vymenoval podrobne všetky ním vykonané procesné úkony. K námietke o posudzovaní priet'ahov Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) krajský súd uviedol, že celkové hodnotenie primeranosti dĺžky sa posudzuje vzhľadom na okolnosti prípadu a je preto možné nájsť v prípade rozhodnutí ESLP výnimky z tohto vymedzenia, a to v oboch smeroch (niekedy konštatuje porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote v trestných konaniach, ktoré trvali 3 roky, a výnimočne nekonštatuje porušenie v konaniach trvajúcich viac ako 7 rokov). Vychádzajúc z uvedeného prehľadu, uzavrel, že v aktuálnom štádiu je naďalej splnená povinnosť okresného súdu postupovať v tejto väzobnej trestnej veci s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. V konaní pred okresným súdom krajský súd neidentifikoval obdobie nečinnosti, ktoré by subjektívne zaviniel okresný súd a ktoré by činilo ďalšiu väzbu sťažovateľa neakceptovateľnou. Naopak, zo spisu vyplýva, že okresný súd napriek zmene zákonného sudcu vykonáva na hlavnom pojednávaní rozsiahle dokazovanie, že hlavné pojednávanie vo veci samej vykonáva v týždenných až dvojmesačných intervaloch, preto napriek faktu, že konanie pred súdom trvá už od 8. februára 2022, nemožno konštatovať žiadne priet'ahy vo veci samej. Skutočnosť, že v konaní dvakrát došlo k zrušeniu rozsudku okresného súdu, je daná rozsiahlosťou a obťažnosťou trestnej veci, keďže sťažovateľ je dôvodne podozrivý zo spáchania obzvlášť závažného zločinu.

8. K námietke, že vyšetrovanie nebolo skončené v lehote podľa § 209 ods. 2 Trestného poriadku, krajský súd uviedol, že ide o poriadkovú lehotu, ktorá nemá vplyv na zákonnosť trestného stíhania a nemá za následok porušenie práv obžalovaného ani prípadnú povinnosť prepustenia z väzby. Nejde o prekluzívne lehoty. Aj keď lehota nebola zachovaná, nemožno mechanicky uzavrieť, že došlo k zásahu do základného práva na urýchlené a prednostné konanie vo väzobných veciach. Krajský súd dodal, že pri hodnotení dôkazov trvania väzby v dôsledku sťažnosti prihliadol na to, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody podľa ústavy, a na zásadu primeranosti i zdržanlivosti. Skúmal aj to, či nedošlo k prekročeniu celkovej lehoty väzby, čo v prípade väzby trvajúcej 13 mesiacov z celkovej zákonnej lehoty 48 mesiacov nezistil. Nie je preto možné považovať dĺžku väzby za neprimeranú vzhľadom na okolnosti prípadu a závažnosť trestnej činnosti sprevádzané rozsiahlym dokazovaním. Pri dodržaní zásady podľa § 2 ods. 6 Trestného

poriadku určujúcej povinnosť vybavovania väzobných vecí prednostne a urýchlene krajský súd nezistil závažné nedostatky, nezistil teda prietahy, či už subjektívneho, alebo objektívneho charakteru, a nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, ako to uvádza sťažovateľ. K ostatným námietkam sa vyjadril už okresný súd. Krajský súd dodal, že väzba v posudzovanom prípade vzhľadom aj na jej doterajšiu dĺžku stále plne reflektuje zásady primeranosti a zdržanlivosti a spĺňa aj atribúty proporcionality vo vzťahu k okolnostiam prípadu a zložitosti prejednávanej veci.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Celé preskúmanie zákonnosti a ústavnosti väzby súdmi je nedostatočné a arbitrárne, pretože sa nedostatočne, povrchno, bez bližšej analýzy a skúmania reálnej skutkovej situácie vysporiadali s námietkami sťažovateľa v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Dôvodnosť väzby súdy odôvodňujú len charakterom trestnej činnosti, ktorá je sťažovateľovi kladená za vinu.

10. Nie je relevantná skutočnosť, že súdy ospravedlňujú dĺžku konania rozsiahlosťou a obťažnosťou, keďže krajský súd opakovane zrušil rozsudky okresného súdu a vrátil mu vec z totožného dôvodu – nedostatočné vysporiadanie sa s možným zánikom trestnosti. Veci sťažovateľa nemožno priradiť charakter obťažnosti a zložitosti vzhľadom na skutočnosť, že boli opakovane odmietané návrhy na dokazovanie zo strany sťažovateľa a obhajcu v rozpore s judikatúrou ESĽP vo veci Vasaráb a Paulus proti Slovensku. Po zmene zákonného sudcu dal sťažovateľ súhlas na pokračovanie v konaní podľa § 277 ods. 1 Trestného poriadku a z uvedeného dôvodu nebol ani dôvod na ďalšie prietahy v konaní, ale súd mohol plynule pokračovať ďalej.

11. Krajský súd ignoroval sťažnostné námietky, keď uvádza, že v rámci judikatúry ESĽP sa prietahy posudzujú vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, ktoré predstavujú výnimku z vymedzenia v prípade rozhodnutí ESĽP. Krajský súd len uviedol zoznam úkonov, ktorým odôvodnil, že okresný súd koná a po zmene sudcu vykonáva rozsiahle dokazovanie. Nie je zrejmé, aké dokazovanie, keďže obhajca ani sťažovateľ žiadny návrh na doplnenie dokazovania nepredložili. Súd len abstraktne poukázal na to, že okresný súd koná, avšak toto nekonkretizoval. Neobstojí argument, že okresný súd vykonáva rozsiahle dokazovanie po zmene zákonného sudcu, keďže dokazovanie bolo ukončené už v roku 2022 a v zmysle pokynu bolo potrebné len ustáliť právnu kvalifikáciu skutku, resp. vysporiadať sa so zánikom trestnosti skutku.

12. Sťažovateľ zamedzil následku trestného činu, z ktorého je obžalovaný, tým, že jeho dokonanie dobrovoľne ukončil a odvrátil hroziaci následok, čím poškodenej zachránil život. Samotný krajský súd už skôr poukázal na nevysporiadanie sa s uvedenou skutočnosťou citovanou v rozhodnutí (že sa v sťažovateľovi objavil náznak súcitu a poškodenú odviezol do nemocnice, čím zabránil vzniku následku). Nemožno sa preto stotožniť s úvahou, že z konania sťažovateľa a ďalších uvedených skutočností vyplýva dôvodná obava, že sťažovateľ by mohol pokračovať v trestnej činnosti, prípadne svoj pokus trestného činu dokončiť.

13. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal aj procesný postup rozhodovania okresného súdu na hlavnom pojednávaní 14. júla 2025, ktorým bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, keď sudkyňa bez odôvodnenia odmietla pripojiť celé spisové materiály Okresného

súdu Malacky sp. zn. 1T/47/2017, sp. zn. 1T/63/2019, Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 1T/7/2019, Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/64/2022 a sp. zn. 2T/15/2020, ktoré mohli mať dopad na ukládanie súhrnného trestu. Zároveň namietal porušenie nezávislosti a nestrannosti súdu, keď členom senátu bol aj aktívny policajt ako prísediaci, ktorý mal pod talárom oblečenú policajnú uniformu a rozhodoval aj o väzbe sťažovateľa 4. júna 2025. Sťažovateľ nepovažuje za zákonné, aby v trestnom konaní rozhodoval kolega orgánov činných v trestnom konaní. V prípade stotožnenia sa ústavného súdu s touto námietkou sťažovateľ navrhuje preveriť, či uvedený člen senátu pôsobí v Policajnom zbore a či v čase rozhodovania 4. júna 2025 a 14. júla 2025 bol zaradený vo výkone služby, čo by zakladalo ďalšiu nezákonnosť a porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy. Napokon sťažovateľ namieta ďalšie vzniknuté prieťahy, pretože dovtedy (doplnenie je z 1. augusta 2025) nebol vypracovaný rozsudok napriek lehote podľa § 172 ods. 3 Trestného poriadku. Rozsudkom zo 14. júla 2025 súd zmenil právnu kvalifikáciu skutku na zločin, čo automaticky zakladá iné dôvody na posudzovanie dôvodov väzobného stíhania.

14. V ďalšom doplnení ústavnej sťažnosti spísanom samotným sťažovateľom, doručenom 24. júla 2025 sťažovateľ rozvíja argumentáciu uvedenú v podaní spísanom jeho advokátom. Uvádza, že dokazovanie bolo jednoduché, že po zmene senátu nežiadal vykonať dokazovanie znovu, že kľúčová otázka o zániku trestnosti je na stole od roku 2023, že vzhľadom na dôvod zrušenia prvého rozsudku okresného súdu nemožno tvrdiť, že nedôsledná činnosť nemá negatívny dopad aj na rozhodnutie o väzbe, že po prvom vrátení veci okresný súd v podstate odignoroval stanovisko revízie a prispel tým k dĺžke konania, že druhé rozhodnutie súdu nerespektovalo zákaz zmeny k horšiemu, keď jeho základom boli ilustrácie, a nie konkrétne fakty, že zmienka súdu o možnosti trvania väzby pri obzvlášť závažnom zločine až 4 roky, pričom sťažovateľ je vo väzbe 13 mesiacov, nezodpovedá ústavným kautelám, že súdy neposkytli náležitú reflexiu na námietky zákonnosti väzby, argumentačne sa obmedzili len na strohé konštatovanie, že súd koná plynulo, čím obišli podstatu námietky, ktorú navyše alibizujú zmätočným a nepravdivým argumentom o rozsahu dokazovania. Navrhol vysloviť porušenie označeného práva, zrušiť protiústavné rozhodnutia odporcov s príkazom na neodkladné prepustenie z väzby na slobodu, priznať finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur a priznať obhajcovi trovy konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľa na osobnú slobodu [čl. 17 ústavy, čl. 5 dohovoru a čl. 9 paktu] napadnutým uznesením z dôvodu nedostatočného vysporiadania sa s námietkami sťažovateľa, arbitrárnosti prieskumu zákonnosti a ústavnosti väzby. Ústavný súd považoval za predmet ústavnej sťažnosti napriek označeniu uvedenému v bode 1 samotné napadnuté uznesenie, ktoré bolo vyhlásené 17. júna 2025 a ktorým bol zavŕšený predchádzajúci postup krajského súdu a práve toto rozhodnutie sťažovateľ aj navrhoval zrušiť.

16. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

17. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (napr. IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 251/2022), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. Pri namietanom porušení práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením ústavný súd pripomína, že ustanovenie tohto článku dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07). Procesné garancie súdnej kontroly väzby v prvotných štádiách väzobného rozhodovania poskytuje čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru *ratione materiae* vzťahujúci sa predovšetkým na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby). Uvedené garancie v nasledujúcich štádiách väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby) poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru.

19. Keďže na sťažovateľom vymedzený predmet ústavného prieskumu (rozhodovanie súdu o jeho osobnej slobode) sú neaplikovateľné čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K porušeniu práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1 paktu:

20. Východiská rozhodovania ústavného súdu vo vzťahu k uvedeným referenčným normám boli podrobne uvedené v uznesení č. k. IV. ÚS 133/2025-16 z 25. marca 2025, a to pri prieskume predchádzajúceho rozhodovania všeobecných súdov o väzbe sťažovateľa, preto nie je potrebné ich opakovať aj na tomto mieste. Je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie/predĺžovanie je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Príslušné úvahy súdu by mali byť vyvodené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod. Do týchto úvah súdu sa ústavný súd cíti

oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná (m. m. I. ÚS 348/2016).

21. Úloha ústavného súdu sa aj v tomto prípade obmedzila na posúdenie otázky, či je ústavnoprávne akceptovateľný postup krajského súdu zavŕšený napadnutým uznesením posudzovaným v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu (IV. ÚS 350/09). Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli podnieť také prípadné rozhodnutia a postupy krajského súdu v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. I. ÚS 299/2022, IV. ÚS 556/2023).

22. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého postupu, ktorý vyústil do odôvodnenia uznesenia krajského súdu konštatuje, že oba sudy sa dostatočným spôsobom zaoberali otázkou splnenia zákonných podmienok väzby sťažovateľa. Krajský súd sa vyjadril k hlavným námietkam sťažovateľa o pried'ahoch, opakovanom zrušení rozsudkov okresného súdu, dodržiavaní lehoty na vyhotovenie rozhodnutí, prekročení lehoty vyšetrovania, dôvode preventívnej väzby a možnosti nahradenia väzby. V odôvodnení uznesenia krajského súdu ústavný súd identifikoval prítomnosť podstatných a relevantných skutočností, pre ktoré založil označený dôvod väzby.

23. Ústavný súd z napadnutého uznesenia posudzovaného v spojitosti s uznesením okresného súdu nezistil, že by dôvodnosť väzby (v zmysle dôvodnej obavy z pokračovania v stíhanej trestnej činnosti) sudy odôvodňovali iba charakterom trestnej činnosti, pretože uvádzali v tejto súvislosti aj osobu sťažovateľa a jeho trestnú minulosť, ako to vyplýva aj z už uvedeného zhrnutia. K námietke vyjadrujúcej nestotožnenie sa s argumentáciou o dôvodnosti väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ústavný súd nezistil v odôvodnení napadnutého uznesenia taký nedostatok, ktorý by znamenal ústavnú neudržateľnosť záveru krajského súdu, že z konania sťažovateľa a ďalších uvedených skutočností vyplýva dôvodná obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, prípadne svoj pokus trestného činu dokončiť. Dokazovanie vo veci prebiehalo vo vzťahu k druhému skutku obžaloby po poslednom zrušujúcom rozsudku naďalej s dôrazom na krajským súdom upriamované skutočnosti [či došlo alebo nedošlo k zániku trestnosti pokusu trestného činu vraždy v zmysle § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona vzhľadom na udalosti od posledného bodnutia po poskytnutie lekárskeho ošetrovania], pričom ústavnému súdu nie je zrejmé, akým spôsobom potreba vysporiadať sa s uvedenou skutočnosťou automaticky vylučovala záver súdu o dôvodnosti obavy. Argumentácia sťažovateľa je len ďalšou polemikou so záverom súdu o dôvodnosti väzby.

24. Stručné odôvodnenie krajského súdu k rozsiahlemu dokazovaniu nepredstavuje podľa ústavného súdu nedostatok spôsobujúci neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia. Krajský súd sa tým vyjadril podľa názoru ústavného súdu všeobecne k rozsahu dokazovania, a nie nevyhnutne k rozsahu dokazovania po zmene zákonného sudcu. Ako navyše zo zápisnice z hlavného pojednávania zo 4. júna 2025 vyplýva, okresný súd pokračoval v dokazovaní v zmysle návrhu sťažovateľa na č. 1. 2663, ktorý bol doplnený návrhom doručeným 2. júna 2025. V tomto kontexte je všeobecné odôvodnenie krajského súdu a jeho odkaz na odôvodnenie uznesenia okresného súdu verným premietnutím procesného postupu okresného súdu, osobitne vzhľadom

na procesný postoj sťažovateľa, ktorý (nielen po zmene zákonného sudcu) predkladal návrhy dôkazov, hoci v ústavnej sťažnosti tvrdí, že žiadny návrh nepredložil. Posledné dôkazy boli aj na základe jeho návrhov vykonávané ešte na hlavnom pojednávaní 14. júla 2025 (okresnému súdu neboli zapožičané niektoré spisy), keď bolo dokazovanie aj ukončené. Sťažovateľ navyše na tomto hlavnom pojednávaní žiadal vykonať dokazovanie zabezpečením celých spisov a nielen ich častí (rozhodnutí, zápisníc a príslušných doručeníek), čím by došlo k ďalšiemu predĺženiu konania, a preto aj tvrdenia sťažovateľa o ukončení dokazovania v roku 2022 či 2023 považuje ústavný súd za neopodstatnené.

25. Odmietnutie návrhov na vykonanie dokazovania nevedie podľa ústavného súdu nutne k záveru, že vec nemožno označiť za obťažnú či zložitú. Aj bez ohľadu na to, či sťažovateľove návrhy na vykonanie dôkazov boli odmietnuté v súlade s ústavou a dohovorom (čo sťažovateľ napádal a môže naďalej napádať v konaní vo veci samej), totiž môže vec vykazovať znaky zložitosti už len z dôvodu potreby vykonania (ale aj následného vyhodnotenia) dôkazov navrhnutých v obžalobe. Vec vskutku vykazuje vzhľadom na opis v obžalobe uvedených skutkov a povahu dostupných a vykonaných dôkazov určitú zložitú z hľadiska potreby vysporiadať sa s dôkazmi a starostlivo ich vyhodnotiť. Na túto potrebu upriamoval pozornosť aj krajský súd v poslednom zrušujúcom rozsudku. K zložitosti prispieva aj spôsob výkonu práva na obhajobu uplatňovaného prostredníctvom obhajcu, ale aj samotným sťažovateľom, ktorý sa obsiahlymi podaniami vyjadroval k postupu súdov a orgánov činných v trestnom konaní, k udalostiam a ku skutkom kladeným mu za vinu. Pridáva sa k tomu aj (komplikovaný, sčasti nelogický a nekompaktný) spôsob písomného prejavu obsiahnutý v podaniach sťažovateľa, ako konštatoval už krajský súd v poslednom zrušujúcom rozsudku. Uvedený spôsob uplatňovania práva na obhajobu nie je možné pričítať v neprospech sťažovateľa, avšak obdobie pripadajúce na nadväzujúce úkony súdov, ktorými bolo o podaniach sťažovateľa rozhodnuté v primeranej dobe, nie je možné považovať za zbytočné prietahy na strane súdov.

26. Pri namietaní zoznamu úkonov uvedeného krajským súdom sťažovateľ netvrdí, že by opísané úkony neboli vykonané alebo že by ich krajský súd uviedol nesprávne, v rozpore so súdnym spisom. Ústavný súd považuje prehľadné uvedenie úkonov za relevantnú odpoveď na sťažnostnú námietku o prietahoch v konaní, a nie za ignorovanie námietky. Ústavný súd nepovažuje za arbitrárny záver o nezistení obdobia nečinnosti zavinenej okresným súdom, ktoré by činilo ďalšiu väzbu sťažovateľa neakceptovateľnou.

27. Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom, že krajský súd z totožného dôvodu zrušil obidva rozsudky okresného súdu. Čo sa týka druhého bodu obžaloby, pri prvom zrušení v rozsudku okresného súdu absentovalo vysporiadanie sa so zánikom trestnosti a pri druhom zrušení bolo dôvodom nedostatočné vysporiadanie sa s možným zánikom trestnosti (chyby pri zisťovaní skutkového stavu, podradení zistených skutočností pod príslušné ustanovenia Trestného zákona, ako aj pri zisťovaní relevantných skutočností a vyhodnotení, či boli naplnené podmienky na zánik trestnosti pokusu). Medzi prvým a druhým rozsudkom bol teda zjavný posun v kvalite odôvodnenia. Okresný súd sa nedopustil nerešpektovania pokynu krajského súdu, ktorý by svedčil o nesústredenosti v jeho postupe, ale vyvinul zjavnú snahu vysporiadať sa s argumentmi sťažovateľa, hoci sa v závere dopustil chýb vyčítaných v poslednom zrušujúcom rozsudku. V prípade prvého bodu obžaloby bol dôvod zrušenia rozsudkov okresného súdu čiastočne totožný, pretože prvýkrát bol zistený nesúlad skutkovej a právnej vety, ako aj nesprávne skutkové zistenia.

Oproti tomu v druhom prípade bol dôvodom zrušenia len nesúlad skutkovej a právnej vety v časti „závažnejším spôsobom konania“, avšak krajský súd tým istým rozsudkom zároveň uznal sťažovateľa za vinného zo skutku uvedeného v prvom bode obžaloby. Postup súdov považoval ústavný súd vzhľadom na uvedené okolnosti týkajúce sa zložitosti veci, správania sťažovateľa a významu veci za rešpektujúci požiadavku na osobitnú starostlivosť a urýchlenosť konania vo väzobnej veci (I. ÚS 100/04).

28. Námietka o porušení práva na obhajobu procesným postupom rozhodovania na hlavnom pojednávaní 14. júla 2025, v podstate smeruje proti uzneseniu vyhlásenému na tomto pojednávaní. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľ ústavnú sťažnosť doplnil o skutočnosti, ktoré s napadnutým uznesením týkajúcim sa rozhodovania o osobnej slobode nemajú priamy súvis (m. m. IV. ÚS 479/2022, II. ÚS 580/2022, II. ÚS 158/2024, II. ÚS 201/2024). Námietka sa týka postupu vo veci samej pri dokazovaní a sťažovateľ ju môže uplatniť v právnych prostriedkoch, ktoré mu na ochranu jeho základného práva na obhajobu priznáva Trestný poriadok [odvolanie podľa § 306 a nasl., resp. dovolanie podľa § 368 a nasl.]. Prípadné pochybenia súdu v konaní po podaní obžaloby nemajú automatický dopad na opodstatnenosť väzobného stíhania, resp. ďalšieho trvania väzby. Tieto pochybenia môže sťažovateľ namietať štandardnými procesnými prostriedkami v riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch proti meritórnym rozhodnutiam. Súd rozhodujúci o väzbe totiž nemá v zásade právomoc takéto námietky hodnotiť (m. m. IV. ÚS 392/2023, II. ÚS 158/2024).

29. V rovnakých právnych prostriedkoch môže sťažovateľ uplatniť námietku o porušení nezávislosti a nestrannosti súdu, ktorú vzniesol až na hlavnom pojednávaní 14. júla 2025 a o ktorej okresný súd nekonal, pretože je nedôvodná pre nesplnenie náležitostí podľa § 31 ods. 1, 2 a § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Pre súčasný predmet ústavnej sťažnosti je tiež významné, že námietka bola vznesená pred okresným súdom takmer mesiac po vyhlásení napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým bolo ukončené rozhodovanie o osobnej slobode sťažovateľa iniciované jeho žiadosťou o prepustenie z väzby z 27. mája 2025. Krajský súd ju pri svojom postupe zavŕšenom napadnutým uznesením preto nemohol zohľadniť. Jej neuplatnenie v rámci rozhodovania všeobecných súdov o väzbe vedie ústavný súd pri zohľadnení princípu subsidiarity ústavnej sťažnosti k záveru o jej neprípustnosti z hľadiska materiálneho rozmeru subsidiarity (IV. ÚS 633/2022). Sťažovateľ nepreukázal žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý nevyčerpal dostupný právny prostriedok (podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku) v rámci rozhodovania o väzbe a ani následne v rámci konania vo veci samej (ako vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania zo 14. júla 2025). Za uvedených okolností nie je možné za takýto dôvod považovať samotnú skutočnosť, že sa 14. júla 2025 mal sťažovateľ dozvedieť, že namietaný člen senátu (prísediaci [REDAKOVANÉ], ktorý rozhodoval aj o väzbe uznesením okresného súdu zo 4. júna 2025) je aktívny policajt, pretože pod talárom mal policajnú uniformu. Na margo námietky o ďalších prieťahoch pri vypracovaní rozsudku okresného súdu vyhláseného 14. júla 2025 ústavný súd opäť poukazuje na skutočnosť, že k uvedeným prieťahom malo dôjsť až po vyhlásení napadnutého uznesenia, ako aj jeho doručení stranám, preto absentuje jej priamy súvis s napadnutým uznesením. Sťažovateľ navyše disponoval právnym prostriedkom podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku na ochranu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (IV. ÚS 128/2022), ktorý aj využil, a okresný súd mu oznámil, že lehota na vyhotovenie rozsudku bola predĺžená do 11. augusta 2025, keď bol rozsudok zo 14. júla 2025 aj expedovaný.

30. K doplneniu doručenému 18. augusta 2025 ústavný súd uvádza, že závery v náleze sp. zn. I. ÚS 271/2025 sa týkajú odlišného skutkového stavu, ako je predmetom posudzovania v tejto veci. K námietke, že okresný súd rozsudkom zo 14. júla 2025 zmenil právnu kvalifikáciu skutku obzvlášť závažného zločinu na zločin, ústavný súd uvádza, že vychádza z procesného stavu ku dňu podania ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je napadnuté uznesenie. Neskoršiu zmenu právnej kvalifikácie v rozsudku zo 14. júla 2025 nemohol ústavný súd vzťahovať späť na napadnuté uznesenie a v ňom obsiahnuté odôvodnenie dôvodov väzobného stíhania.

31. Z hľadiska splnenia požiadavky súdu uviesť vo väzobnom rozhodnutí odpovede na podstatné námietky ústavný súd dodáva, že krajský súd sa zrozumiteľne a dostatočne konkrétne vyjadril k pretrvávaniu dôvodov zákonného pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa.

32. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 288/05).

33. Postup krajského súdu, ktorý vyústil do napadnutého uznesenia o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby a jej nenahradení z už uvedených dôvodov, nemožno považovať za ústavne neudržateľný, ale vo vzťahu k základnému právu na osobnú slobodu ho ústavný súd považoval za ústavne konformný. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením práva na osobnú slobodu vyplývajúceho z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1 paktu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu